

— Желаещитѣ да вдигнатъ ржка, — повтори майорътъ. — Азъ лично, — натърти той, — съмъ противъ яденето на болно месо.

Настана кратко недоумение. Крадешкомъ почнахме да се споглеждаме ту къмъ старшитѣ, ту къмъ Ицата и току, като подъ команда — всички дигнахме ржце.

— А, значи комплотъ, заговоръ, — почти не изохка майорътъ и всички ржце въ единъ мигъ слѣзоха низко подъ масата.

Ицата като че нищо не бѣше чулъ. Неговата ржка продължаваше сама да стърчи.

— Поручикъ Стефановъ, заповѣдвамъ ви, утре да полѣете овцата съ газъ и да я погребете далечъ задъ стола.

— Слушамъ, господинъ майоръ, — кротко отговори Ицата.

*

Дружинниятъ и ротнитѣ, извикани рано сутринта, заминаха за щаба на полка. Старши на бивака остана Ицата. Не бѣше се изменило и половинъ часъ отъ заминаването на началствата, ето че сигналътъ, „За господата“ мелодично се изви надъ землянкитѣ. Бързо и плахо почнахме да прекрачваме прага на стола, защото извикването ни въ необичайно време винаги бѣше указание за нѣщо важно и бързо. Разни мисли минаха презъ главитѣ ни. А въ стола, съ сияещо лице, съ лула въ уста и подпрѣнъ на бѣлия си бастонъ стоеше Ицата,